

Boemski, ali ne nemarno

Miguel Aranguren je romanopisac i otac četvero djece. «Od svetog Josemarije sam naučio da u boemskom poslu kakav je moj, nema mjesta za napola završen posao.»

30.11.2012.

Ja sam pisac i romanopisac. U novinama redovito pišem članak u kojem izražavam svoje mišljenje o raznim temama, neovisno o mišljenju uredništva. Oženjen sam i

imam četvero djece. Moj posao je prekrasan: pričanje priča. Imao sam veliku sreću roditi se u kršćanskoj obitelji koja je bila sasvim prirodno prožeta učenjem svetog Josemarije. Kažem «sasvim prirodno» jer je poruka o svetosti u svakodnevnom životu bila nešto o čemu moji roditelji nisu samo govorili: oni su je živjeli i podučavali je svojim životima.

Posao «buđenja duše»

Obzirom da radim boemski posao, jedna od stvari koja me se zaista dojmila jest da Bogu ne možemo ponuditi nešto što smo loše napravili. Moramo prepoznati darove koje smo besplatno primili s neba i iskoristiti ih što bolje.

Kad sam shvatio da je moje pravo zvanje pričanje priča na papiru, shvatio sam također da Bogu ne mogu ponuditi nemarno napravljen posao ni u tom području. Morao sam

u svoje romane unijeti najbolje od svog talenta koliko god sam mogao, tako da te stranice postanu služenje drugima. Nisam htio da ijedan čitatelj nakon što pročita moj roman, ostane ravnodušan: htio sam da likovi, atmosfera i radnja «probude duše» i da svaki čitatelj poželi biti bolja osoba.

Mogućnost koju imaju kršćani da povežu svoj posao s Božjom voljom jest poput Abelova žrtvovanja i poput slanja mirisa u nebo našom željom da Bogu damo slavu tako da poslove dovedemo do kraja, da prvo radimo najteže stvari i da služimo drugima svojim poslom.

Vidio sam da nikada nije ostario

Dojmila me se i činjenica da je sveti Josemaria bio mlad čovjek. Upoznao sam ga kroz filmove koji prikazuju okupljanja s ljudima koja je imao kad je već bio malo stariji. No, kad sam pogledao filmove shvatio sam da

mladost nije pitanje godina, već pitanje srca koje ljubi. Drugim riječima, ljudi koji nađu dovoljno vrijedan razlog zbog kojeg stavljaju život na kocku, su ljudi koji nikada ne ostare.

Upoznao sam puno starijih ljudi u Opusu Dei koji su jednako revni i oduševljeni kao i oni najmlađi. Ili ljude koji su nakon završetka studija otišli raditi u druge, recimo hladnije zemlje. Otišli su otopiti sav taj snijeg ljubavlju kojom rade svoj posao. Tamo gdje vlada ravnodušnost, oni ljudima nude toplinu svoga prijateljstva.

U mnogim sam obiteljskim domovima vidio mladenaštvo koje je bilo način života svetog Josemarije. Trudim se da ono sjaji i u mom domu, da on bude veselo mjesto gdje se najviše čuje smijeh, mjesto gdje su dječja igra, vrijeme za obitelj, naše

vrijeme kada možemo razgovarati o svim stvarima, nešto vrijedno.

Vidio sam i umiruće čije su samrtne postelje postale predvorje neba, koji su umrli mladi u srcu, shvaćajući smisao svojih patnji. Vidio sam kako su otišli sa zemlje na nebo, kako su umrli od ljubavi.

San: i ti možeš biti pisac

Imao sam sreću objaviti roman kad sam bio još vrlo mlad. Već sa 19 godina sam dijelio autograme i moje knjige su dobile dobre kritike u novinama. Tada sam počeo razmišljati o tome da je pisanje dar i da ću, kada za to dođe vrijeme, taj dar staviti u službu drugima. Još jedanput; posao shvaćen kao služenje.

Nakon toga sam započeo projekt „Exelencia literaria“ («Literarna vrsnoća»), kako bih u drugim mladim ljudima njegovao želju da

pričaju priče na papiru, da probudim ljude za njihovo zvanje pisca i da im kažem: „Sanjaj: i ti također možeš biti pisac.“ Nadam se da ću naći mlade pisce koji će uzdignuti posao pisanja i preusmjeriti ga na njegove izvore. Pisac je poput svjetionika koji bi trebao osvijetliti svijet pišući zabavne i ugodne stvari i nudeći prave ljudske vrijednosti.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/boemski-
ali-ne-nemarno/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/boemski-ali-ne-nemarno/) (8.08.2025.)